
MONS KALLENTOFT
MARKUS LUTTEMAN
LEON
HOST

LEON

MONS KALLENTOFT

MARKUS LUTTEMAN

LEON

BRNO 2016

Copyright © 2015 by Mons Kallentoft & Markus Lutteman
First published by Stockholm Text Publishing AB
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Cover photo © Volodymyr Burdiak / Shutterstock.com
Cover photo credit: abc by rdoroshenko (www.flickr.com/photos/rdoroshenko/2410759251), CC BY 2.0, modified
Translation © Eliška Boudová, 2016
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7491-881-0 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-882-7 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-883-4 (Formát MobiPocket)

Kdo stáhne netvorovu zlatou kůži jeho vlastními drápy?
Kdo se odváží do toho nejtemnějšího doupěte?
Kdo zachrání děti Nemeje?
Náš hrdina, náš hrdina, náš hrdina.

PROLOG

STOCKHOLM, 22. PROSINCE

Džíny mu kloužou k chodidlům. Cítí, jak z něj pomalu odtéká lidskost a nahrazuje ji něco lepšího. Čistšího.

Vyklouzne z kalhot a nechá je ležet na zemi. Svléká si šedý svetr s výstřihem do V i vínovou košili.

Vzduch je vlhký a dusný. Tísnivý. Zatuchlý.

Tma.

Jako v pekle.

Jako v jámě lvové.

Z černého odpadkového pytle vytáhne dlouhý kožešinový hábit. Střihem připomíná královské roucho, jen má navíc rukávy.

Přejede po něm rukou. Užívá si tu měkkost. Sílu.

Pomalu navléká do rukávu jednu paži. Pak i druhou. Speciálně ošetřená kůže je tuhá, a přesto hladká na dotek.

Zapne si sponu pod krkem, ostatních knoflíků si nevšímá.

Místo toho se znovu shýbá k odpadkovému pytli a vyjímá z něj pravou lví hlavu. Lebka byla odstraněna, spodní čelist stejně tak. Hříva ale zůstala zachována. Když si lví hlavu přetahuje přes svou vlastní, spadá mu hříva na ramena jako dlouhý, hustý, zlatě třpytivý závoj a po okrajích zorného pole mu utkvívají nedávno nabroušené horní tesáky.

Chvíli tiše stojí. Užívá si, jak se síla převleku přenáší ze zvířete na něj samého.

Ramena klesají. Dýchá teď zhluboka a pravidelně.

Pak provléká ruce do tlap. Zvedá jednu před obličej a pozoruje drápy. Když je ostřil, byl opatrný; chtěl, aby to byly ty nejostřejší drápy, jaké kdy existovaly.

Nechá je poškrábat svůj holý hrudník. A ucítí palčivou bolest.

Zadívá se do tmy. V dáli tuší přítomnost rostlin a velkých balvanů.

Svět lva.

Otáčí se a míří k úzkým kovovým dveřím. Nakoukne dovnitř malým špinavým okénkem.

Železné mříže se lesknou v matném svitu hvězd, který se jako bledá mlha snáší ze střešního okna. Chlapec se krčí v koutě, hubené nohy přitisknuté k bradě. Obličej skrytý mezi koleny. Třese se. Občas trhne hlavou.

Jako kořist.

Kořist lva.

Lva, který dokáže pomstít nespravedlnost a umí ukázat, kdo je tu nejsilnější.

Z hrdla se mu vydere hluboký, vibrující zvuk. Otevře ústa dokořán a rukama ve vzduchu předvede výpad.

Pak zavře oči. Představuje si, jak drápy trhají chlapcovo hrdlo na kusy. Sekají do něj. Jak prořezávají křehkou lidskou kůži a zaplavují celý svět krví.

Drápy znovu nastolí pořádek.

Brzy.

Ale teď ne.

Vzhlédne k digitálnímu displeji nade dveřmi. Čas stále ubývá. Čtrnáct dní, tři hodiny a čtyři sekundy. Tři. Dva. Jedna.

Přejede drápy přes dveře. Chlapec se roztřese ještě víc.

Brzy.

Otáčí se a téměř neslyšně mizí venku v temnotě.

Chlapec v kleci zvedá hlavu. Vytřeštěnýma očima zírá na dveře.

Co to bylo za zvuk?

Už nadešel čas?

Nechci tu být.

Musím pryč.

Avšak není schopen pohybu. Jen se třese.

Nastraží uši, jestli nezachytí další pohyb u dveří.

Ale vše utichlo.

Vzhlédne k oknu ve střeše. Vysoko nad ním září jasné hvězdy. Mlčky. Hledí na něj do tmy naprosto bez zájmu.

Nikdo se nezajímá.

Snaží se rozpoznat nějaké souhvězdí, ale nedaří se mu to. Něco je špatně, jako kdyby někdo přetočil oblohu kolem dokola. Stále však k těm zářícím tečkám upírá pohled.

Tak pojď, šeptají mu. Pojď, jestli to dokážeš.

Jak rád by to byl dokázal. Chtěl by proplout vzduchem skrz to zaprášené okno, vzhůru do chladné zimní noci. Vzhůru, vzhůru. Přes řídká oblaka, pryč z téhle díry. Vzhůru do tmy. A shlížet dolů jako ty hvězdy. Na promrzlý Stockholm pod sněhovou pokrývkou.

Jen pozorovat. A nic nedělat.

Nechat čas plynout.

A čas plyne.

Dny, týdny.

Stále lezavější chlad svírá hrdlo města jako mrazivá oprátka. Led se rozpíná téměř až k nejvzdálenějšímu okraji stockholmského souostroví. Tiskne kusy pevniny i skaliska v pevném objetí. Celý Stockholm jako by ztuhl.

Na Götgatan umrzli pod svými otrhanými přikrývkami dva bezdomovci. Ve chvíli, kdy si pro ně přišla smrt, seděli přimáčknutí jeden k druhému, a když je pak chtěli zvednout, jejich oblečení bylo přimrzlé k asfaltu.

Všechno je studené.

Vzduch, země.

I hlaveň revolveru přiložená ke spánku.

Ruka sevřená kolem rukojeti se chvěje a navzdory horku v přeplněné sklepní místnosti poblíž parku Tegnérlunden je orosená studeným potem. Několik posledních vlhkých svazků bankovek mění své majitele a hluk utichá. Lidé už mu nekřičí do ucha. Na třicet osob v místnosti se uklidnilo.

Jen ticho. Lesklé oči upřeně sledují Zacka Herryho. Jeho dokonale rovný nos, jeho světlé vlnité vlasy lepící se mu ke krku.

Zírají netrpělivě. Hladově.

Cigaretový kouř štípe v očích a postaršímu muži odkapává pot z horního rtu. Stojí příliš blízko, páchne potem a upírá na něj své vodnaté oči. Všichni stojí příliš blízko.

Prst se přesouvá na spoušť. Studený kov, v komoře možná kulka. A možná ne.

Nechci, pomyslel si Zack. Tohle nejsem já. Neměl bych sedět za tímhle stolem, v obležení tady těch lidí.

Neudělám to. Nemůžu, neměl bych to dělat.

Ale musím.

Uvědomuje si, že tomu staršímu muži s povadlými tvářemi a šedým plstěným kloboukem zírá přímo do očí. Límec košile má zažloutlý a celé jeho tělo jako by toužilo po smrti.

Co je tohle za místo? A co jsou všichni tihle zač?

Tak vypadni, Zacku. Přestaň si mířit pistolí na hlavu. Zvedni se od stolu a zmiz.

Ne, zůstaň sedět.

Musím to udělat.

Kvůli tomu dítěti.

Prstem objímá spoušť. Chce ji domáčknout, ale celé tělo se tomu brání. V hlavě se mu objevují a zase mizí obrazy a hlasy. Táta jej zvedá svými zdravými, silnými pažemi. Abdulův dětský hlásek na schodišti v Bredängu. Maminčin mrtvý pohled. Rána v hrdle, z níž prýští krev. Její bezvládné tělo, temné časy. Táta se choulí na podlaze v chodbě a pláče s telefonem v ruce.

Příští tragický telefonát už otec každopádně nebude muset přijmout.

Kdo mě bude oplakávat místo něj? Mera? Deniz?

Ester. Ta, která na mě čekává u schodiště. Ta, co se celá rozzáří, jakmile mě spatří. A zklamaně se vrátí nahoru do svého pokoje, když jí neotevřu.

Ale k čertu s nimi.

Srát na všechno.

Teď to prostě udělám.

Vlhká kůže klouže pod ústím revolveru. Zack si jej pevněji přitiskne k lebce.

Všechny oči v místnosti, jejich zorničky se spolčují a řítí se proti němu jako kulky, ale zabít nedokážou. Jen ho vyzývají:

Tak to udělej.

Udělej to.

Dobrá.

Tak jo, do prdele.

Stiská spoušť a prázdnota, jež se mu otevírá v nitru, je větší než cokoli jiného. Exploze tmy, která ho pohlcuje. Každou buňkou jeho těla zmítá mučivá radost a všechno je znovu krásné, a přesto by nejraději řval a…

Cvak.

Na okamžik kratší než nádech zavládne ticho.

Pak nastává peklo.

Muži v místnosti běsní. Vzduchem se míhají pěsti, zmačkané svazky bankovek mění majitele. Čísi paže zasahuje žárovku visící na kabelu od stropu. Světlo se komíhá přes desku stolu sem a tam a někdo se potácí k Zackově židli, až ji málem převrátí.

Zack odkládá revolver. Opotřebovanou FN Barracudu, starou belgickou policejní zbraň. Krátká hlaveň z poškrábaného matného kovu.

Shýbá se a protahuje si prsty. Uvědomuje si teď každičký pohyb mnohem zřetelněji než kdy dřív.

Muž ve středních letech s hlavou vystrčenou dopředu jako sup si sedá k protější straně dřevěného kruhového stolku. Zack nezná jeho jméno. Ví jen, že tomu tady dole velí.

Supí krk vytahuje modrý plastový košík s pěti hnědými obálkami.

Zack si bere druhou odspodu a roztřesenými prsty ji trhá.

Nic.

Co to, sakra?

Chtěl by sebrat košík s obálkami a zmizet. Ví však, že je to marné. Mezi ním a dveřmi je minimálně dvacet lidí a přímo u nich ještě dva ozbrojení hlídači.

Do háje s obálkami. Běž, blbče. Padej odsud.

Zvedá se.

Muž naproti odkládá košík s obálkami, uchopí zlatě lesklou patronu .357 Magnum a podrží ji Zackovi před očima.

„One more. Okay?“

Zack na něj zírá. Zasípá:

„Já tě zabiju.“

Muž se usměje a odhalí žlutohnědé zuby.

„One more. Yes? No?“

Ostatní muži tísnící se kolem stolu na něj hledí s otevřenými ústy.

„Do it, do it.“

Kdosi vytahuje lahev páchnoucí německé whisky.

Tolik lidí kolem. Tolik kouře a potu. Vzduch Zackovi sotva proniká do plic, jako by mu hruď svírala hladová šelma.

Shlíží na revolver.

„Yes. One more.“

V místnosti to opět začíná vřít očekáváním. Očekáváním smrti.

Jeho smrti.

Muž na druhé straně stolu vyklopí válec revolveru.

Podrží náboj ve vzduchu, aby ho všichni viděli.

Rozmáchlým, téměř rituálním gestem pak náboj zasune do válce, přesně naproti patroně, která tam zůstala z dřívějška. Potom zbraň zvedá do vzduchu, rychlým pohybem přejede dlaní přes válec a prudce jej roztočí.

Pak revolver položí na stůl před Zacka.

Ruch opět utichá.

Zack zdvihne revolver. Plný strachu a pochybností. Má ale ještě jiný pocit. Někde hluboko uvnitř cítí příjemné teplo.

Pozvedá zbraň k hlavě. Pistole váží něco přes kilo a ruka se mu třese, jako by ho sužovaly abstinenční příznaky po noci prohýřené na kokainu.

Hlaveň ke spánku.

Chladný kov na zpocené kůži.

Vidí chlapce na louce, cítí vůni trávy a pach krve.

Stiská spoušť.

Šance na přežití — sedmašedesát procent.

Cvak.

Opět jej pohlcuje prázdnota. Zmítá s ním nahoru, dolů, dovnitř, ven. Polyká ho, vyvrhuje ho, a on tu sedí na židli, tady a teď a tak, jak to dosud nezažil.

Před obličejem se mu zjeví plastový košík s obálkami. Zbývají čtyři. Sahá po té vrchní. Zvuk trhaného papíru mu drásá uši.

Nic.

Opět.

Supí krk nehne ani brvou, ale Zack si přeje, aby se usmál, a on tak měl záminku jej připravit o pár zažloutlých zubů.

Zack kývne k revolveru: „One more."

Muž vytáhne třetí náboj.

Nové roztočení. Nové zacvaknutí.

Musím znát odpověď.

Musím zachránit to dítě.

Když zvedá zbraň ke spánku tentokrát, ruka se mu třese méně. Pochyby a strach také nejsou tak silné.

Mačká spoušť. Přestává vnímat vzrušené hlasy kolem sebe. Sotva postřehl bankovky míhající se mu nad hlavou a putující od muže k muži, cigaretový popel snášející se mu na ruku nebo plácání a herdy, které schytává do zad.

Nachází se ve světelném tunelu a zvuky, pohyby či lidé jsou tím světlem.

Čtvrtá kulka.

Pomalu, neskutečně pomalu zajíždí do válce.

Místnost je plná zatajeného, napjatého dechu. A Zack touží po tom, aby mohl stisknout spoušť, touží po tom víc než po čemkoli na světě.

Vezme revolver a přiloží jej ke spánku. Soustřeďuje se na to, co se děje tady a teď. Na nic jiného.

Zírá muži se supím krkem do očí a stiskne.

Místnost se rozpadá. Lidé zmizí jako pára nad hrncem.

Na celém světě jsem zůstal jen já sám, pomyslí si. Jen já a v ruce třímám hnědou obálku, otvírám ji a nic v ní není, ale na tom nezáleží, protože tam odpověď stejně nenajdu. Je někde jinde. Na stole přede mnou, v odřeném revolveru, který někdo zvedá a plní pátým nábojem, a já ho zdvihám a přemýšlím o tom, jestli kdy existovalo něco víc než tato chvíle. Jestli někdy existovalo i něco jiného než já a můj prst na spoušti.

Teď mám hlaveň u spánku. Líbí se mi to. Musím ji tam mít.

Na ničem jiném nezáleží.

Pomalu objímám prstem spoušť.

Mačkám…

1

PONDĚLÍ 19. LEDNA
O ŠEST DNÍ DŘÍVE

Stockholm, půl osmé ráno. Čtrnáct stupňů pod nulou a ledový severovýchodní vichr. Ulice samý led a štěrk. Zbytky sněhu znečištěného psí močí se mísí s posypovým pískem, který s příchodem teplejšího počasí začne zapáchat.

A také tma. Hustá a neproniknutelná. Pomstychtivá, jako by snad chtěla trestat lidi za jejich hříchy.

Podobni nevyspalým přízrakům se obyvatelé města plouží ulicemi do práce. Nikomu není do smíchu a nikdo se neobtěžuje mluvit, dokonce ani do telefonu.

Už patnáctý den po sobě se teplota nevyšplhala výše než na minus deset stupňů a na Sveavägen někdo rozbil výlohy dvěma cestovním kancelářím. A nic neukradl. Jen strhal plakáty sluncem zalitých pláží a smějících se, do sněda opálených rodin. Incident probírají v rádiu na P4 Stockholm. Udělali z toho zábavnou příhodu. Sympatizují s pachatelem.

Zack Herry sedí s Ester Nilssonovou v 7-Eleven poblíž náměstí Fridhemsplan a při poslechu reportáže z reproduktorů v obchodě uvažuje, jestli se pak onomu delikventovi ulevilo. Jestli se mu všechna ta zima a tma lépe snáší, když už se nemusí dívat na to, jak by se mohl mít, kdyby byl o pár set kilometrů jinde.

Nebo jestli teď mrzne ještě víc než předtím.

Zack popíjí kávu z papírového kelímku a vyhlíží na ulici. Novinové titulky lákají na přísliby mírnějšího počasí a seznamy manažerů s největšími bonusy, ale nikdo z kolemjdoucích nevypadá, že by zvládl byť jen otočit k nim hlavu. Ze rtů promodralých zimou

lidem unikají obláčky bílé páry. Vypadá to, jako by se všichni ve městě kolektivně dohodli, že opět začnou kouřit.

Ester namáčí croissant do hrnku horké čokolády a dopřeje si štědré sousto.

Zrzavé vlasy má dvanáctiletá dívka vyčesané do ohonu a kolem útlého krku si na několikrát ovinula oranžový šál.

„Co kdybychom někdy jeli do Paříže?“ říká s plnými ústy. „Tohle bych mohla jíst každý den.“

Brzy toho rána, když Zack vešel do domu, stála před jeho dveřmi. Oba tím byli podobně zaskočeni.

„Ahoj,“ pozdravila, „tys už byl venku?“

„Spal jsem u Mery, musím se jen stavit pro nějaké věci, než pojedu do práce.“

„Zase jsi zapomněl pistoli?“

Zack si přiložil prst k ústům.

„Pst, ne tak nahlas.“

Zahihňala se.

„A co ty?“ zeptal se. „Co tady děláš? Takhle brzo se nikdy nestavuješ.“

„Chtěla jsem se zeptat, jestli bych si nemohla půjčit trochu mléka. Došlo nám.“

Jakmile to dořekla, zahleděla se na podlahu a vyhýbala se Zackovu pohledu, avšak rozpaky před ním neskryla. Vždycky se styděla, když mu měla povědět něco o svém každodenním životě. To kvůli své depresivní matce Veronice, jíž přinášela mnohem větší potěšení psychofarmaka než vlastní dcera.

„Pojď dál,“ odpověděl, „jen si vezmu pár věcí a pak tě zvu na snídani v 7-Eleven. Co ty na to?“

Přikývla a ani se nesnažila zamaskovat úsměv.

Fronta před automatem na kávu v 7-Eleven se dlouze klikatí a lidi přicházející z ulice dovnitř pronásleduje mrazivý vzduch,

který Zacka a Ester ovane pokaždé, když někdo projde kolem jejich stolu.

Ester si nacpe do pusy zbytek croissantu a opráší si z rukou drobky.

„Dáš si ještě něco?“ ptá se Zack.

„Ne, děkuju. Ale bylo to moc dobré.“

Usměje se a on si pomyslí, že ji podvedl. Přiměl ji myslet si, že sem šli jen kvůli ní. Že to nemělo co do činění s jeho dalšími zájmy.

Nezaslouží si její důvěru.

Ani v nejmenším.

Několikrát za posledních pár měsíců ji poté, co na něj zaklepala, poslal pryč.

Někdy jí dokonce ani neotevřel.

Je přesvědčený o tom, že i tehdy věděla, že byl doma.

Před pár týdny ležel na gauči a právě začínal pociťovat účinky amfetaminu, když najednou zaťukala na dveře. Tři opatrná klepnutí, jako obvykle. Chvíli zůstala stát, pak slyšel, jak si sedá zády ke dveřím. Snažil se být úplně potichu a v klidu, ale z minut se stala půlhodina a nakonec sám sebe přesvědčil, že po něm jde. Že je to vyzvědačka, která se k němu celé ty roky vtírala s jediným cílem: aby ho zatkla za drogové delikty.

Určitě to tak bylo. Proč by na něj jinak tak často zvonila a pak potají poslouchala za dveřmi?

Vytáhl zbraň. S doširoka otevřenýma očima, pulzujícími spánky a pistolí namířenou na dveře tam stál snad věčnost.

Až dokud neodešla.

Teď se dívá, jak tu sedí a zahřívá si bledé ruce o hrnek.

Mířil jsi na ni.

Jak jsi jen mohl?

Byl tehdy strašně utahaný. Zapeklitý případ otráveného multimilionáře z Täby ho po celý prosinec okrádal o veškerou energii.

V té době trávil hodně času u Mery. Její domov byl místem, kde se mohl ukrýt před vším ostatním.

Před drogami.

Vzpomínkami. Temnotou.

Ale stejně to nebyla bůhvíjaká výhra. Za poslední rok spolu nic nepodnikali, jen pracovali, pracovali a pracovali. Hlavně Mera měla práce až nad hlavu. Získala pro svou PR agenturu nového klienta — a Ikea ji pohltila zrovna tak jako všechno ostatní kolem sebe.

On neměl čas na ni, ona neměla čas na něj, skoro jako by se v očích toho druhého proměnili ve stroje. Mera evidentně netušila, že se Zack utápí v drogách, ničeho si nevšimla.

Spávali spolu, ale necítili k sobě žádnou zvláštní náklonnost, blízkost.

Zato včera v noci se skutečně sblížili.

Milovali se dlouze a tiše. Když k ní krátce před jedenáctou večer přišel, právě vařila. Drahou rybu koupenou v östermalmské tržnici s pravou bramborovou kaší, stejnou, jako dělával jeho otec těch několik vzácných dní, kdy se cítil natolik zdráv.

Po jídle se přesunuli do ložnice. Navzájem se v tichosti svlékli a nechali věcem volný průběh. Pomalu, beze spěchu. A když se na ni, na Meru Leossonovou, díval a prohlížel si její ostrý nos, tmavé vlasy, oční víčka skrývající inteligentní, přísný pohled, pomyslel si, že by přece jen mohli být spolu. Doopravdy. Vzít se, mít děti. Cítil doteky jejího měkkého hřejivého těla a pomyslel si, že by takový život mohl být skutečný.

Když usnula a on ji jen o chvíli později opouštěl, stále si to myslel.

Pak vyšel na ulici před její dům. Ocitl se mezi pompézními kamennými domy, do tváře ho šlehal mrazivý vítr z Nybrovikenu a ten pocit v něm skomíral.

Je starší, má jiný život a chce jinou budoucnost. Jakou, to nevěděl, ale není součástí té jeho.

Pokusil se zahnat myšlenky na Meru.

Když to nešlo, poslal SMS Abdulovi.

„Máš novou bundu?“ ptá se Ester a vytrhává Zacka z úvah.

Sklopí hlavu, aby se sám na sebe podíval, jako by si potřeboval připomenout, co si oblékl.

„Jo. Je celkem nová.“

„Dala ti ji Mera?“

„Ne, tak drahá zas nebyla.“

Když mu Mera naposledy koupila bundu od Ricka Owense, jen náhodou se dozvěděl, že stála dvaadvacet tisíc. Ta, co měl na sobě dnes, stála dva tisíce a pět set k tomu, byla ve slevě, a i to se Zackovi zdálo moc. Ale zatím ho v té zimě hřála.

„Je pěkná,“ řekne Ester a dotkne se černé goretexové látky.

Pak se krátce zadívá Zackovi přes rameno, vytřeští oči a stáhne ruku zpět.

Zack přítomnost vysokého muže vytuší dříve, než se na něj ohlédne.

„Ty vole, nevěděl jsem, že máš dceru. Co přede mnou ještě tajíš?“ zaburácí muž a napřáhne k němu svou mohutnou ruku.

Jejich pěsti se setkají na pozdrav, pak se Zack postaví a obdaří Abdulu objetím.

„Jak se vede?“

„Řekl bych fajn, kdyby mě uprostřed noci nevzbudila SMS od nějakého pitomce, co se mě rozhodl vytáhnout do té nejodpornější zimy.“

„Uprostřed noci? No tak, bylo skoro sedm. A tobě taky trochu toho režimu neuškodí. Víš, co říkal doktor.“

„Jo, myslíš ty dlouhé procházky, vařenou zeleninu a salát. Člověk si v té nemocnici přál, aby se druhý den už neprobudil.“

Zack se otočí k Ester.

„Tohle je můj kamarád Abdula. Myslím, že už jsem ti o něm vyprávěl, známe se od malička, lítali jsme spolu po sídlišti v Bredängu.“

Dívka nesměle natáhne ruku.

„Dobrý den. Ester Nilssonová."

Abdula ji za ruku uchopí a opatrně se předkloní.

„Abdula Kahn, k vašim službám, krasotinko."

Ester odtáhne ruku a zahihňá se.

„On už je takový," říká Zack, „člověk si na to zvykne… skoro."

Abdula si přitáhne židli, a když si sedá, tvář se mu zkřiví bolestí.

„Bolí tě to?" zajímá se Zack.

„Myslel jsem, že už je to dobré, ale tou zimou se to zhoršilo."

„A pořád odmítáš léky proti bolesti?"

„Jo. S těma si nechci zahrávat."

Abdula se nakloní k Ester.

„Slyšelas? Nikdy se z tebe nesmí stát holka, co k snídani zobe pilulky na bolení hlavy."

Zack se neubrání smíchu. Týpek, co věčně nosívá po kapsách kila koksu a dalšího svinstva, tu teď sedí a káže o hrozbách paracetamolu.

Ale Ester se nesměje, a když Zack spatří její výraz, už mu Abdulův komentář tak vtipný nepřipadá.

Ester moc dobře ví, co se životem dokážou udělat tabletky.

Ale je hezké, že Abdula neztrácí smysl pro humor. Že ho nepoznamenaly události loňského června ve Skärholmenu, kdy byl postřelen do břicha a devětatřicet dní ležel v kómatu s nehezkými vyhlídkami.

Zack u jeho nemocničního lůžka v létě strávil spoustu času. Seděl tam hodiny a vyprávěl svému bezvědomému příteli staré vzpomínky. Připomínal mu nebezpečné hry v tunelu metra, nedělní odpoledne trávená v drogovém doupěti Ernesta Santose, fotbalová utkání na dvoře, která se vždy vymkla kontrole. Vykládal mu o tom, jak utíkali a jak později přiměli k útěku druhé.

Několikrát, když Zack seděl po Abdulově boku, měl pocit, že je po všem, že svého přítele navždy ztratil.

Ale Abdula se probudil. Vzpamatoval se rychleji, než se lékaři odvažovali doufat.

Vypadá to, že ho jen tak něco neskolí. A že tělo po takové události trošku skřípe, to je toho.

Ester Zackovi jemně poklepe na rameno.

„Už musím," povídá, „za chvilku mi začíná škola."

„Mám tě doprovodit?"

Dívka jen obrátí oči v sloup a seskočí ze židle.

Pak si obleče péřovou bundu, rukavice a čepici a hodí si školní batoh přes rameno. Věnuje Zackovi letmé objetí, trochu nesměle mávne na Abdulu a spěchá ze dveří.

Abdula ji doprovází pohledem.

„Takže to je ta holka z tvého vchodu, s tou potrhlou mámou?"

„Jo."

Abdula se zašklebí.

„Hlavně aby neskončila ve špatné společnosti. S takovými, jako jsem já," říká a Zack se zase musí smát.

Abdula vytáhne ohmataný výtisk Michaela Connellyho.

„Myslím, že obsah se ti bude líbit," utrousí.

Zack si knížku zastrčí do vnitřní kapsy bundy. Ví, že stránky jsou uvnitř prostříhané a otvor ukrývá sáček se šesti desetinami gramu bolivijského kokainu. Podle Abduly luxusní materiál s čistotou celých sedmdesát procent.

Ze všeho nejvíc teď touží přeskočit celý den a zastavit se až v noci, ve sklepním podniku plném tančících lidí, kde se tlakové vlny ze subwooferů zakusují až do morku kostí.

Studený vítr nepřestává Zackovi foukat do zad, a když se otočí, spatří mladou matku zápolící s kočárkem, jehož kolo se zaseklo ve dveřích. Půlroční dítko leží pohodlně zachumlané ve vlněných přikrývkách a nechává se kolébat drncáním, jak se maminka snaží kočárek vyprostit. To se jí nakonec podaří a může se zařadit do krátící se fronty k automatu na kávu.

Koutkem oka Zack zahlédne vstoupit dva muže mezi dvaceti a třiceti lety. Jeden z nich je bledý, uhrovitý a dlouhovlasý, druhý je menšího vzrůstu, snědší, zarostlý. Oba se hrbí a ruce mají v kapsách nápadně tenkých bund.

Těkají pohledem z místa na místo a Zack pochopí, že něco nehraje, jen několik vteřin předtím, než ten uhrovitý vytáhne pistoli a zakřičí:

„Teď všichni držte huby, jasný?“

Hlas vylétne skoro až do falzetu a maminka rychle schová kočárek za sebe. Starší muž s kšiltovkou stojící vepředu u automatu si polije ruku horkou kávou a vykřikne.

„Řekl jsem, ať držíte huby!“

Kumpán uhrovitého si pospíší k mladé prodavačce, ale ta je rychlejší a s prásknutím dveří se vrhá do místnosti za pokladnou.

„Vrať se, ty čubko!“ huláká za ní, přeskočí pult s kasou a zacloumá dveřmi. Bezvýsledně.

Uhrovitý míří pistolí všemi směry a řve:

„Ber prachy, Júsufe. Kašli na tu děvku!“

Júsuf se otočí a pokusí se vyrvat pokladnu z pultu.

Muž politý kávou se natáhne po ubrouscích, ale trhne tak prudce, že celý kovový držák spadne na podlahu.

Uhrovitý sebou škubne a zamíří na něj:

„Co to kurva děláš, chlape? Lehnout na zem!“

Zack sleduje Júsufa. Ten se sklání nad kasou a pokouší se najít způsob, jak ji zvednout.

Výborně.

Zack se dvěma rychlými kroky ocitá u pultu, současně vytasí z pouzdra pod bundou svůj teleskopický obušek a švihne zápěstím tak, že z rukojeti s kovovým zvukem vystřelí odlehčená černá ocel. Júsuf vzhlédne jen několik setin vteřiny předtím, než ho obušek tvrdě uhodí do kořene nosu. Následuje pád nazad do stojanu s dárkovými poukazy.

Zack vytáhne svou pistoli Sig Sauer a za rachotu způsobeného Júsufovým pádem za pult zamíří na ozbrojeného lupiče.

„Policie!“ zvolá Zack. „Odhoďte zbraň!“

Žena s kočárkem se rozplakala. Starší muž s kšiltovkou klečí na všech čtyřech na zemi a zbývající tři zákazníci ve frontě se usilovně snaží nepohnout.

„Odhoďte zbraň. Hned!“ řekne Zack, ale uhrovitý lupič stále stojí s napřaženou paží a těká očima, pak udělá nečekaně rychlý výpad do strany a zmocní se matky s kočárkem. Když se chopí její paže a přitiskne jí pistoli ke spánku, žena vykřikne hrůzou.

Lupič se třese po celém těle a těká pohledem sem a tam. Amatér, pomyslí si Zack. Navzdory násilí. Na zoufalém honu za snadným přivýdělkem. Který idiot by se jinak pokoušel vyloupit oblíbenou pobočku 7-Eleven v pondělí ráno?

Ale už stačilo. Dostali se sem, ale ne dál.

Zack rychle, ale pečlivě zamíří, odjistí Sig Sauer a zasáhne mladíka do pravého ramene. Zásah ho vyvede z rovnováhy, takže upustí zbraň do kočárku. Podívá se na své rameno, sáhne na něj, spatří krev a začne výt bolestí.

Zack mu podkopne nohy. Převrátí ho na břicho. Pak mu zkroutí ruce za zády a nasadí mu pouta.

Lupič zaúpí ještě víc.

„Přestaň tu kňučet jak pes,“ zasyčí mu Zack do ucha a on zmlkne.

Matka stále pláče, ale její dítě dál klidně spí ve svých vlněných přikrývkách vedle odhozené pistole.

„Potřebujete pomoct?“ zeptá se žena, které si Zack dosud nevšiml.

Je jí něco přes třicet a na sobě má bílý kabát z umělé kožešiny.

„Byl bych rád. Sedněte si na něj, a kdyby kladl odpor, přimáčkněte mu rameno.“

„Dobře.“

Žena si sedne obkročmo na lupičova záda, Zack vyloví zbraň z kočárku a spěchá k druhému pachateli.

Muž stále leží v bezvědomí na podlaze.

Zack stočí pohled k Abdulovi.

Ten sedí pořád na svém místě u stolu a tupě zírá před sebe.

Celý se třese.

Přece jen tě to poznamenalo, kamaráde, pomyslí si Zack.

Pár bloků níže na Kungsholmenu se začíná ozývat zvuk policejních sirén.

„Abdulo," řekne Zack.

Žádná reakce.

„Abdulo!"

Tentokrát hlasitěji. Funguje to. Abdula zamrká a pohlédne na něj bystrýma očima.

Zack chce říct něco o tom, aby vypadnul, než přijdou policajti, ale pár zákazníků je příliš blízko, takže se spokojí s kývnutím k východu.

Abdula sklouzne ze židle a zamíří ke dveřím, ani se neohlédne.

2

Malý dron se pomalu houpe a otáčí nad střechami předměstí Stocksund. Proti temně modré ranní obloze vypadá jako zmutovaný mechanický pták s leskle bílým tělem a čtyřmi rameny vybavenými vrtulemi mířícími do všech světových stran.

Šestačtyřicetiletý Lars Albinsson dron řídí ručním dálkovým ovládáním a ustavičně sleduje na OLED displeji, co kamera zachytí.

Uvažuje, zda má své vzdušné plavidlo navést nad Johanssonovic vilu, omrknout, jestli už jsou hotovi s nástavbou oranžerie. Tedy „oranžééérie", jak by řekla paní domu.

Ale nechá to být. Nepřeje si, aby jeho dron vzbudil přílišnou pozornost. Vždycky se najde nějaký parchant, co se začne ohánět zákazy a vznešenými frázemi o narušování soukromí. Reakcionář, který odmítá uznat potenciál moderní technologie. Který si vroucně přeje, aby se svět znovu začal zajímat o oranžerie.

Byla to jeho žena, kdo ho přiměl přestěhovat se sem, do zámožné konzervativní vilové čtvrti. Osobně by dal přednost centru města, Vasastanu. Ale všechno zlé je k něčemu dobré, tady může létat s dronem.

Lars Albinsson už zaprodal své služby dvěma velkým stavebním společnostem a jednomu řetězci s elektronikou, které měly zájem blíže si prohlédnout určité pozemky pro budoucí využití.

Šance na výdělek jsou neomezené, pomyslí si, zvlášť s tímto novým modelem s pohyblivou kamerou, telezoomem a možností natáčení v HD kvalitě.

Pevnou rukou vyvádí dron z vilové čtvrti, míjí thajské stánky a zavřenou videopůjčovnu, pak stoupá nad vrcholky jedlí vstříc troskám staré cementárny.

Pár funkčních reflektorů vrhá na areál továrny ponuré světlo. Většina je srovnána se zemí. Hromady betonu, výztuže a dalších zbytků stavebních materiálů leží napůl pohřbeny pod vrstvami starého sněhu, který nestihl roztát, než uhodila tahle arktická zima.

Letitý komín stále stojí. Čtyřicet metrů vysoký.

Lars Albinsson stiskne na dálkovém ovladači tlačítko a obraz zalije ostré světlo dronových reflektorů. Na displeji vypadá nasvícený komín působivě.

Nechá dron stoupat výš a výš. Obraz na displeji je navzdory tmě a neustálému pohybu ostrý a jasný.

Dron se přibližuje k vrcholu komína a vyplaší několik strak. Lars Albinsson sníží rychlost. Všimne si, že z vrchu komína cosi trčí.

Cosi podivně nehezkého.

Ale co to ksakru je?

To je přece… Ne, to není možné.

Zápolí s ovládáním a dron škrábne o hranu komína.

Do prdele.

Svíravý pocit strachu v útrobách.

Poodlétne s dronem pár metrů pryč od komína a těžce dýchá.

Opravdu viděl dobře?

To nemůže být pravda.

Několikrát se zhluboka nadechne, počká, až strach ustoupí zvědavosti, a opatrně přístroj navádí zpět ke komínu. Tentokrát o něco výš. Nad vrchol.

Skloní reflektory šikmo dolů. Dva světelné kužely protínají tmu.

Automatický zoom kamery pracuje rychle a obraz se zaostřuje.

Až příliš.

Břicho mu sevřou křeče a podaří se mu spolknout první nával žaludečních šťáv.

Ten další už ne.

Dron se vzduchem potácí pryč a nahoře v temnotě se k vrcholu vracejí hladové straky.

3

Kriminální inspektorka Deniz Akinová řídí Volvo v50 Zvláštního útvaru přes tovární areál a po hrbolaté polní cestě poskakují světelné kužely reflektorů. Jako by se zima a tma rozhodly, že dnes nepropustí víc než jen studenou, mdle našedlou záři, jakousi posměšnou parodii na světlo.

Vidí se ve zpětném zrcátku.

Tvář jí lemují dlouhé tmavé vlasy a díky rovnému hustému obočí vypadá její pohled ještě neústupněji.

Je na ní znát kurdský původ, nikoli však to, čím si musela projít.

Teď na to nechce myslet. Chce myslet na to, co mají před sebou.

Stále cítí Corneliinu přítomnost. Její chuť, její hlas, když před chvílí snídaly, a v něm vřelost, upřímnost.

Zasloužím si to? ptá se Deniz v duchu sama sebe a pak se krátce podívá na Zacka na sedadle spolujezdce. Navzdory všemu vypadá dnes dobře. Nejspíš spal u Mery, to pak nic nebere.

Snaží se nad jeho slabostmi zavírat oči. Ale netuší, jak dlouho to ještě bude zvládat.

Nebo jestli by vůbec měla.

Jak to má vědět? Co je pro druhého správné a co ne?

Pro toho mladého, krásného a geniálního policajta.

Zničeného.

Přeju mu jen to nejlepší. Ale jak mu můžu pomoct? uvažuje Deniz, zařadí nižší rychlostní stupeň a sevře ústa.

Deniz má vyschlé rty, pomyslí si Zack. Stejně vyschlé, jako mívá on v hrdle po kokainu.

Podívá se na hodinky. Je 8.33 a už stihl postřelit jednoho chlápka a dalšímu rozbít nos.

Právě teď by ho měli vyslýchat na interním. Běžná praxe pro policisty, kteří vystřelí ze své zbraně.

Ale pak volala Deniz kvůli tomu novému hlášení.

Šílenému hlášení.

„Vyzvedni mě cestou," řekl.

Interní ať táhne do háje.

Na zadním sedadle sedí kriminalistický technik Samuel „Sam" Koltberg. O pokusu o loupež v kavárně nemá tušení. Jinak by býval se škodolibým úšklebkem zavolal na velení a trval na dodržování předpisů, tedy na Zackově okamžitém odchodu.

Zack cítí Koltbergův znechucený pohled v zádech. Ví, že ho má Koltberg za nafoukance, co předbíhal ve frontě díky reputaci své matky u policie, jako by jeho povýšení na kriminálního inspektora bylo jakousi náhradou od Zvláštního útvaru za to, že jeho matka zemřela ve službě. Jako by nehrálo žádnou roli, co všechno Zack dělá pro to, aby dokázal opak — Koltberg si vždycky najde něco, co mu hraje do karet.

Deniz zatočí podél jedlového lesíku a Zack pohlédne na šedý komín tyčící se proti bezbarvé obloze jako obrovský náhrobek.

Před pootevřenou bránou před nimi stojí nedbale zaparkovány policejní dodávka a červený passat. Vedle brány se prodírá trnitým houštím policista v uniformě, aby uvázal jeden konec výstražné pásky na zmrzlou větev.

Deniz zaparkuje za dodávkou. Ze zadního sedadla se ozve dlouhý povzdech následovaný Koltbergovým jako obvykle nevrlým hlasem:

„Hm, můžeme jen doufat, že to tam ještě nestihli všude podupat a nezničili všechny stopy. Ale to bychom asi chtěli moc."

Zack otevře dveře na straně spolujezdce a okamžitě jej přivítá mrazivý vítr. Zabouchne auto a přetáhne si přes uši čepici s flísovou podšívkou. Tady za městem se drží o něco víc sněhu. Pár čísel, víc ne, protože když se Zack vydává k vysoké bráně, pod tlustými podrážkami zimních bot mu křupe ostrý štěrk.

Na plotě visí obrovská cedule:

ZDE PRO VÁS JM STAVÍ 450 NOVÝCH DOMŮ

Pod textem se skví počítačem vygenerovaný obrázek idylické rezidenční čtvrti v letním hávu. Zelené stromy, svěží trávníky. Šťastní lidé v šortkách a tričkách.

Zack pomyslí na vymlácenou výlohu cestovní kanceláře. Na agresivitu, jakou slunečné fotky vyvolaly.

Nadzvedne výstražnou pásku, aby Deniz a Koltberg mohli podlézt, a sám je následuje do areálu. Jako by procházel říší zla z nějaké pohádky. Šedou a mrazivou. S vysokou věží, jež zastiňuje všechnu lidskou dobrotivost.

Tam nahoře by to mělo být?

Tuší přítomnost několika strak kroužících kolem vrcholu komína.

Krmí se tím?

Koltberg zřejmě postřehl totéž, protože najednou zrychlil krok. Komín s každým metrem roste a tři muži stojící u jeho paty a vzhlížející k vrcholu proti němu vypadají jako trpaslíci.

Zack je pozdraví. Per Karlsson, policejní asistent, Pelle Sörensson, manažer místní pobočky JM, a Lars Albinsson, oblečen v oranžové sportovní zimní bundě, třímající zařízení podobné ovladači herní konzole.

Koltberg si vychutnává tu chvíli, kdy je zpraží pohledem a dodá:

„No, jistě jste se už stihli řádně projít po místě činu, že?“

Tři muži se na sebe znepokojeně podívají, ale než některý stihne odpovědět, zeptá se Deniz:

„K čemu se ten komín používal?“

„Patřil ke staré cementářské peci,“ odpoví Pelle Sörensson, „ale ta je už dlouho stržená. Zachoval se pouze komín. A ten máme v úmyslu zbourat do jara.“

Zack se otočí k Larsi Albinssonovi.

„Proč jste tak brzy ráno létal s dronem?“

„Je úplně nový. Chtěl jsem ho vyzkoušet ve tmě. Toto místo mi připadalo ideální, opuštěný prostor, kde nikomu nebudu na obtíž. Zdejší lidé jsou konzervativní a drony, no, těm prostě patří budoucnost, hlavně…“

„Máte v tom tu nahrávku?“ skočí mu Zack do řeči.

„Ano,“ odpoví. „Chcete se na ni podívat?“

Chci?

Lars Albinsson převine záznam až do okamžiku, kdy se dron blíží k vrcholu komína. Deniz a Koltberg se postaví k Zackovi každý z jedné strany a společně sledují, jak reflektory dronu osvětlují komín, zatímco přístroj pomalu krouží kolem.

Beton, beton, beton.

A vrchol komína se širokým zaobleným okrajem.

Obraz je teď snímán šikmo shora.

Co je to tam?

Vím, co to je.

Drobná, na kost zmrzlá ruka. Vypadá jako pařátek. Zmodralý zimou. Připoutaný lanem.

A potom promrzlá tvář.

Oko zírající přímo do kamery. Obrovská zornice, z níž vyprchal život.

A velká zející díra v místě, kde by se mělo nacházet druhé oko.

„Proboha, to snad ne,“ zhrozí se Deniz.

Pak se obraz roztřese a ozve se hlasité škrábání, jak dron narazí do komína.

Několik vteřin trvá, než se obraz opět ustálí a zaostří. Dron se teď nachází výš a zabírá celé chlapcovo tělo, natažené přes ústí komína.

Rozpažený jako Ježíš na kříži, s rukama a nohama přivázanýma hrubým provazem.

Tenké tričko povlává ve větru, ruce a obličej jsou posety drobnými červenými rankami po útocích ptáků.

Osamělost. Chlad.

Musím se k němu dostat, pomyslí si Zack. Teď. Hned.

Stiskl tlačítko pauzy a vrátil přístroj Albinssonovi.

„Co myslíte, že se stalo?“ ptá se Lars Albinsson.

„Nemám tušení,“ odvětí Zack. „Ale nenecháme ho tam nahoře viset.“

Lars Albinsson přikývne.

Zack se otočí k Pellemu Sörenssonovi.

„Jak se dá dostat nahoru?“

„Z druhé strany je žebřík. Pojďte, já vám ho ukážu.“

„Počkejte!“ zařve Koltberg. „Můžete zničit stopy.“

„Ach. Omlouvám se, ale už jsme si to tady párkrát obešli.“

Koltbergův bledý obličej náhle nabyde jasně rudou barvu. Otevře ústa, aby něco řekl, ale Zack jej předběhne:

„Nic se neděje,“ říká Pellemu Sörenssonovi. „Ale odteď zkuste chodit jen ve vyšlapaných stopách.“

Zpola obejdou komín a Pelle Sörensson ukazuje, kde se žebřík nachází.

„Tady to je. Nahoru můžete pod dvěma podmínkami, musíte mít helmu a já polezu s vámi a budu vás jistit.“

Zack sleduje černý žebřík pohledem až k vrcholu.

A tam, tam nahoře.

Chlapec.

Nohy mu visí přes okraj.

Zack zabere za základnu žebříku a otočí se ke Koltbergovi.

„Můžu jít první," řekne Zack. „Budu opatrný, abych neporušil žádné stopy. Nebo chcete lézt první vy?"

Koltbergovi se z tváře ztratila všechna barva.

„Já... lezte první, ale laskavě napřed foťte, než s něčím pohnete. A dovolte mi, abych nejdřív odebral vzorky z nejnižších příček, než je stačíte zaneřádit."

4

Zack se natahuje, aby připevnil karabinu na další namrzlou příčku, a na zádech se mu na popruhu houpe fotoaparát Nikon.

Vystoupají přibližně do poloviny. Vítr se opírá do oblečení, naštěstí se dobře oblékl. Teplý vlněný svetr pod bundou, čepice odolná proti profouknutí.

Obvykle si tento druh práce užívá. Fyzická zátěž, pocit hrozícího nebezpečí — a zároveň naprostá svoboda. Ale dnes se cítí, jako by se s každou další překonanou příčkou blížil k místu, které by se navštěvovat nemělo.

Ale on se chce dostat nahoru k chlapci.

Musí.

„Jak to jde?“ křičí Pelle Sörensson pár metrů níže. „Řekněte, kdybyste si potřeboval vydechnout.“

„V pohodě,“ odpoví Zack a dál šplhá k tělu na vrcholu.

Zadívá se na Stockholm. Jako by pohlížel na svět, z jehož spektra byly odebrány všechny barvy až na šedou, hnědou a černou. Dokonce i občasné skvrny sněhu vypadají pod temnými mračny špinavě šedivě.

Vzhlédne. Poryv větru způsobí, že se noha chlapce pohne, a Zack si na kratičký okamžik pomyslí, že by mohl být ještě naživu.

Vzpamatuj se.

To není možné.

Ale leze teď rychleji.

Z vrchu komína na něj shlíží pár strak. Chvilku vyčkávají, ale když vidí, že se nepřestává blížit, odlétají pryč.

Zack vystoupá ještě o několik metrů, dokud jednou rukou nedosáhne na chlapcovy bosé nohy.

Zmrzlé na kost. Kůže zbělela mrazem.

Zack se vyzvedne na okraj komína.

Už jsem u tebe, promlouvá k němu v duchu.

Už nejsi sám.

Hoch je připoután k rezavému roštu, jenž pokrývá celé ústí komína.

Zack chce zavřít oči, ale přinutí se dívat. Jen ne do obličeje. Ne teď.

Chlapec má na sobě bílé tričko s rudými skvrnami a černé tepláky s dírami na kolenou. Nic víc.

Nechali tě umrznout? přemítá Zack.

Pak zpozoruje hluboký tmavý řez podél útlého hrdla a všimne si, že z rány na prsa stékaly pouze tenké pramínky krve.

Když ses sem dostal, už jsi byl mrtvý.

Z nějakého důvodu ho těší, že to ví.

Nic nemůže být horší než umřít takhle.

Že ne?

Zahákne se o mříž roštu, opatrně se postaví a vytáhne fotoaparát.

Chlapcovu kůži brázdí četné ranky. Na pažích, tvářích, zápěstích. Tričko má těsně pod hrudníkem velkou díru, v níž zeje hluboká rána. Jako by se snažily vyklovat mu orgány.

Straky odporné.

Zack foťákem zazoomuje na chlapcův obličej a zjišťuje, že je úplně jedno, jak teple se dnes oblékl. Chlad, který se mu šíří tělem, pochází zevnitř.

Zpod tenké vrstvy ledu se na něj dívá jediné oko.

Lesk je pryč, ale strach zůstává.

Chlapec má pootevřená ústa. Jako by chtěl něco říct nebo se snažil naposledy nadechnout, než z něj vyprchá život.

Co ti to udělali?

Zack se opatrně posouvá kolem mříže ve snaze nalézt další úhly pro focení. Připadá si jako vetřelec. Jako paparazzi ve službách smrti.

Potom si opět zavěsí foťák na záda a snaží se uvolnit uzly poutající zimou promodralé dětské ruce. Nejde to. Provaz je tuhý a jeho prsty jsou kvůli chladu nemotorné.

„Nemáte u sebe nůž?“ zakřičí dolů na Pelleho Sörenssona.

„Mám. Chcete si ho půjčit?“

„Nejlepší bude, když vylezete nahoru.“

Slyší Pelleho Sörenssona zakašlat a pochopí, že bojuje s nevolností.

„Jste v pořádku?“

„Jo, jo. Ale, ale… fujtajbl.“

„Musíme ho dostat dolů,“ oznámí Zack. „Myslel jsem, že byste mohl přeřezat lana, co drží ruce rozpažené, abychom pak mohli uvolnit tělo.“

„A potom?“

„Přehodím si ho přes rameno. Můžete ho ke mně nějak přivázat.“

O deset minut později začínají se sestupem. Chlapcovo tělo je přivázané k Zackovým zádům a ramenům stejným provazem, který ho poutal ke komínu.

Zack sestupuje pomalu, příčku po příčce. Záda má strnulá, jako by se smrtelný chlad přenesl z hocha na něj.

Jedna jeho část by se nejraději rozkřičela a mrtvé tělo ze sebe shodila, ta druhá ale chce břímě nést dál.

Shlédne k zemi. Dole je teď víc lidí. Douglas Juste, velitel Zvláštního útvaru, a Zackův kolega Niklas Svensson.

V půlce komína se Zack začne potit. Vypadá to, že jej chlapec nakonec uznal za svého nosiče a přestal na něj přenášet svůj smrtelný chlad.

Vzhlédne k vrcholu a přemýšlí, kdo mohl být tak pevně odhodlaný, aby vylezl na čtyřicetimetrový komín s mrtvým dítětem na zádech.

A pak ho tam uvázal.

A odešel.

Proč?

Už jen dvacet metrů. Zack těžce dýchá.

Dole čeká i Deniz.

Myslí na ni. Na to, jak v pouhých dvanácti letech sebrala malého brášku na záda a uprchla přes drsné kurdské hory.

Jak to dokázala?

Možná tak, že viděla, co by je čekalo.

Viděla svého staršího bratra a pár dalších mladíků, jak upálili její nejlepší kamarádku. Dívka se provinila tím, že se odmítla provdat za svého dvacetiletého bratrance.

Zackovi na příčce podklouzne noha, pevně se rukama chytne příčky nad sebou.

„Žádný strach," ozve se Pelle Sörensson. „Držím lano napnuté. Když uklouznete, nespadnete daleko."

„Dobře."

Zack shlédne. Zbývá už jen deset metrů.

Chlapcova brada ho začala nepříjemně tlačit do ramene.

Jako by mrtvé dítě žadonilo o jeho pozornost.

Čím ses provinil ty? uvažuje Zack.

Proč někdo usoudil, že už nemáš právo žít?

Tlak na záda polevuje. Niklas a Deniz se ujímají těla a pomáhají Zackovi, který právě sestoupil na zem.

„Teď opatrně," říká Koltberg. „Tak, uložte ho do sněhu, který ještě nikdo nepošlapal."

Niklas zalapá po dechu:

„Takhle si nezaslouží skončit nikdo."

5

Zack oddechuje v předklonu s rukama na kolenou, aby ulevil zádům.

Slyší Deniz, jak vysvětluje Larsi Albinssonovi a Pellemu Sörenssonovi, že se musejí vzdálit, než chlapce prohlédne policie, pak zaslechne blížící se kroky a uvidí dvě robustní, přesto však stylově vyhlížející boty značky Berluti, které se zastaví přímo před ním.

Douglas Juste.

Zack vzhlédne.

Černý zimní kabát šitý na míru má zapnutý. Límec z černé kožešiny se rozprostírá jako černá křídla kolem Douglasova ostře řezaného obličeje. Na to, že patří padesátiletému muži, dost zachovalého.

„Nečekal jsem, že tě tady uvidím," říká Douglas.

Vážně je tohle to první, co mi řekneš? uvažuje Zack.

Kdyby k této situaci došlo před rokem, Douglas by se ho alespoň zeptal, jak se má, než by se začal ohánět předpisy. Poté, co by viděl Zacka snášet chlapcovo tělo z komína, by dokonce možná dodal „dobrá práce".

Ale od loňských událostí ve Skärholmenu, kdy byl Zack svědkem toho, jak Douglas manipuloval s důkazy, se chová jinak. Drží se víc při zdi, je formálnější než kdy dřív, chladnější. Po otcovském vzoru, kterým Zackovi kdysi býval, nebo se alespoň snažil být, není ani památky.

Pokud je to vůbec možné, je teď jeho módní vkus ještě upjatější. Dříve Douglas občas, zvlášť v létě, nechal kravatu doma a oblékl si světlé plátěné kalhoty ke tmavému saku, dnes si ovšem vybírá

pouze střízlivé černé oděvy, saka se dvěma řadami knoflíků a jednobarevné kravaty. A v tomto ročním období: kašmírový kabát s kožešinovým límcem.

„Chlapec byl přivázaný jako nějaký mučedník. Myslím, že ho chtěl vrah vystavit na odiv," řekne Zack a udržuje s Douglasem oční kontakt.

Chvíli se na sebe mlčky dívají. Pak Douglas stočí pohled ke Koltbergovi, který klečí u mrtvého dítěte a pokouší se přetáhnout si gumové rukavice přes kožené.

Douglas tam beze slova zamíří. Zack ho následuje, ale postaví se na druhou stranu za Niklasem a Deniz.

„Skvělá práce tam nahoře," řekne Deniz a položí Zackovi ruku na rameno. Chvíli ji tam ponechá a Zack cítí její teplo.

„Díky."

Chlapec spočívá na zmrzlém sněhu, stále s rozpřaženýma rukama. Jako malý přízrak uprostřed beznadějného pokusu o vytvoření sněžného anděla na ztvrdlé zemi.

Nevypadá starší než devět let. Husté vlasy jsou pod bílou námrazou černé. Výrazné obočí.

Zack odhaduje, že hoch nebo jeho rodiče pocházeli z Blízkého východu. Možná ze Sýrie.

„Nebude starší než Lukas," ozve se Niklas.

Koltberg opraňuje námrazu malým kartáčkem a odhaluje tak další tmavé řezy.

„Jak tohle někdo může dítěti udělat?" zanaříká Niklas a jednou rukavicí si osuší oči.

Zack se na něj podívá. Supertáta Niklas Svensson. Téměř vždy přívětivý a dobře naladěný. Podceňován kvůli své dobrosrdečnosti. Muž, který je zřejmě schopen setřást ze sebe všechno zlé, jakmile překročí práh svého domu. Který nadevše miluje svou rodinu a v poslední době stále mluví o tom, že si možná vezmou dítě do pěstounské péče, protože potřeba vhodných rodin je obrovská.

Podle Zackova úsudku by si osvojené dítě lepší domov vybrat nemohlo.

Koltberg jemně převalí zmrzlé tělo. Prohlíží záda. Další řezné rány. Opakující se úzké šrámy přes lopatky a bedra.

Zack nechce, aby tam chlapec dál ležel. Chce jej zabalit do deky. Aby mu bylo teplo.

Koltberg se zvedne a zahřeje se několika nemotornými poskoky. Douglas se k němu obrátí:

„Domluvíš převoz do pitevny?“

„Jistě,“ odpoví Koltberg a rozhýbává ztuhlé prsty. „Jestli se mi podaří vyťukat číslo.“

Douglas si vezme Niklase, Deniz a Zacka stranou.

„Obejdeme místní lidi a prohledáme okolí se psovodem. To zařídím. A toho chlapíka s dronem bychom měli vyzpovídat pečlivěji, třeba jestli si nevšiml něčeho podezřelého, když s ním létal dříve.“

„Já to udělám,“ ozve se Niklas rychle. „A dohlédnu na to, abychom nahrávku získali dřív, než se stihne dostat na internet nebo do médií.“

Zack na něj pohlédne. Jeho výraz se změnil, ztvrdl.

Douglas přikývne, pak pohlédne na Zacka a Deniz.

„Zacku, tebe čeká schůzka s interními, pokud se nepletu. Deniz, ty začneš tím, že projdeš všechna oznámení pohřešovaných dětí z poslední doby. A zjisti na krajském, jestli jsou v okolí nějaké veřejné kamery. Klidně popros o pomoc Sirpu. Pak si musíme promluvit i s vlastníkem pozemku a zjistit, jestli tady někdo neviděl potloukat se někoho nepovolaného. Začít ale můžeme rozhovorem s chlápkem z JM.“

Pelle Sörensson drží mobil u ucha, ale Zack tuší, že ve skutečnosti spíš odposlouchává Niklasův rozhovor s Larsem Albinssonem, než aby mluvil s někým jiným.

Když zmerčí, že se blíží Zack a Deniz, hned si strčí telefon do kapsy a zeptá se:

„Zjistili jste něco?“

„Je mi líto, ale bude lepší, když nebudete vědět víc, než už víte. Jak dlouho máte přístup na tohle místo?“

„Od října,“ odpoví Pelle Sörensson.

„Kdy jste tady byl naposled?“

„Může to být pár týdnů. Mezi Vánoci a Novým rokem. Než uhodily tyhle mrazy.“

Dva policisté v uniformách procházejí kolem směrem ke komínu. Na nosítkách nesou žlutý vak na mrtvé. Pelle Sörensson je provází pohledem.

„Nevšimli jste si vy nebo vaši kolegové něčeho nezvyklého, když jste tady byli?“ ptá se Zack.

„Ne. Tohle místo nezajímá ani vandaly. Čmárat po komíně, který nikdo nevidí, přece není zábava. Navíc se bude bourat.“

To je ono, pomyslí si Zack.

Který nikdo nevidí.

Tak proč byl chlapec umístěn zrovna sem?

„Myslel jsem, že je tady komín odevšad vidět,“ řekne Zack.

„Jen z opravdu velké dálky. Pokud se budete procházet po okolí, nic přes les neuvidíte.“

Když Zack s Deniz nastupují do auta, vrací se policisté s nosítky se žlutým vakem přes tovární areál. Jejich kroky jsou teď těžší.

Zack provází vak pohledem.

Musíme zjistit, co se ti stalo, pomyslí si.

Dopadnout vraha.

Za nosítky následuje procesí čtyř mužů: Koltberg, Douglas, Pelle Sörensson a Lars Albinsson. Jako smuteční průvod.

Zackovi je z toho úzko. Ví, jak ten pocit umlčet, ale musí odolat.

Deniz Zackovu úzkost vycítí. Může se jí téměř dotknout.

Ráda by něco řekla.

Ráda by našla slova, která by mu dodala sílu k tomu, aby zůstal čistý, k tomu, aby v něm zvítězilo dobro.

Ale která slova to jsou?

Nemůže je najít, ani když jde o její nejbližší.

Ráda by Cornelii lichotila, vyjevila jí, jak moc pro ni znamená, ale ta zatracená slova ne a ne přijít na jazyk.

A tak mlčí.

Doma i teď.

Nastartuje auto.

V dáli u komína postává osamělý muž a přehlíží areál.

Niklas.

Je shrbený, jako by jej tížilo břímě chlapcovy smrti.

6

Když Zack vstupuje do auly policejní stanice, rozlehlé místnosti, která se díky svým světle zeleným stěnám a klenutému jasanovému stropu podobá výzdobě sarkofágu, je něco po půl jedenácté.

Dvacítka policistů už je na místě. Pobledlé, zimou znavené obličeje s povadlými víčky a skleslými rameny. Jako by přepnuli na autopilota a doufali, že se nějak zvládnou plahočit na volnoběh, dokud zase nevysvitne jarní slunce.

Zack očima hledá Deniz, spatří ji v sedmé řadě a posadí se vedle ní.

Deniz mlčí. Tváří se, že by nejraději vypadla ven a pracovala, zrovna jako on sám. Místo toho tady sedí a poslouchají řeči o tom, co už dávno vědí.

Ale aspoň se Zack zase vyhne internímu. Výslech nezačne dříve než za několik hodin.

Uvažuje, že by se jim teď hodil úsudek Rudolfa Gränse. Ten je však zrovna v nemocnici na pravidelné kontrole se svýma nevidoucíma očima.

Douglas Juste vystoupí na pódium, odkašle si a zahájí schůzi podáním zprávy o nálezu na továrním komíně.

„V současné době o okolnostech nevíme mnoho, ale kvůli chlapcovým zraněním a jeho umístění budeme případ vyšetřovat jako vraždu."

Kliká myší, až se dopracuje k jednomu ze Zackových snímků zmrzlého a zmučeného těla. Někteří policisté se odvrátí.

„Chápu, není to hezký pohled. Na místě máme techniky, kteří budou pracovat celý den a pátrat v okolí po stopách. Už se začalo s obchůzkou tamních obyvatel a v oblasti je i psovod. Taky jsme se pustili do zkoumání těla. Koltbergu, co jsme zatím zjistili?“

Sam Koltberg vystoupí na pódium. Záda jak podle pravítka, nos nahoru.

„Chlapec byl sto čtyřicet pět centimetrů vysoký, vážil jednatřicet kilo. Hubený, mírně podvyživený. Odhaduji jeho věk někde mezi devíti a dvanácti lety. Přesnější odpověď nám poskytnou pozdější zubní testy. Barva pleti je mírně snědší než typicky severská. Vzhled bych označil jako arabský, pokud je ještě povoleno užívat takovéto generalizující termíny.“

Deniz jízlivě pošeptá Zackovi:

„Ten určitě chodívá po cukrárnách a domáhá se svého práva říkat čokoládovým kuličkám negrovy koule.“

„Některé rány jsou pro mě záhadou,“ pokračuje Koltberg. „Zvláště tyto.“

Promítne nový snímek, aby ostatní pochopili, co má na mysli.

Zack slyší, jak se Deniz prudce nadechla.

Na fotografii jsou vidět tři rovnoběžné řezné rány s rozestupem pouhých několika centimetrů, jež se táhnou podél chlapcova boku.

Zack si uvědomí, že už podobné rány viděl — při rozsáhlém vyšetřování loni v létě.

Zranění způsobili rozzuření vlci.

Je jich snad ve Stockholmu víc?

Byl chlapec také předhozen šelmám?

Zackovi se začínají klepat ruce. Chce se mu vypadnout z auly na záchod a něco do sebe kopnout. Cokoli.

Ne, teď ne.

„Dle tvaru lze usoudit, že se jedná o tržnou ránu způsobenou nějakým zvířetem,“ oznamuje Koltberg a vtáhne Zacka zpět do

přítomnosti, „ale řez je na to až příliš dokonalý. Vypadá to spíš na použití nějakého kuželovitého ostrého nástroje ve snaze o napodobení drápů. Možná nás chce vrah svést na falešnou stopu, nebo použil nějaký druh zbraně či mučicího nástroje, se kterým nejsem obeznámen."

Fotografii vystřídá zvětšený záběr rány na chlapcově hrdle.

„Toto zranění zapříčinilo smrt oběti. Okraje rány jsou tak čisté, že řez působí jako od skalpelu."

Na dalším snímku je opět celé chlapcovo tělo.

„Máme tu i řadu drobných ranek a šrámů, které vznikly až po smrti a nejspíše jsou dílem strak. Vypadá to, že byly kvůli zimě opravdu vyhládlé, protože se proklovaly až do jater," sdělí Koltberg a laserovým ukazovátkem vyznačí větší ránu na břiše.

Zdá se, že mu vytrvalá práce opeřenců téměř imponuje, pomyslí si Zack.

„Můj první úsudek tedy zní, že byl chlapec nejprve hrubě napaden nějakou zbraní podobnou drápům, kterou se poté vrah rozhodl vyměnit a ukončit chlapcův život."

Vyhledá fotografii detailního záběru hochova břicha.

„Tělo bylo vystaveno chladu krátce po smrti. To je možné vidět zde." Ukazovátkem vyznačí na snímku kroužek. „Pokud by tělo zůstalo několik dní v pokojové teplotě, bakterie tlustého střeva by způsobily tmavší zabarvení kůže. Ale jak vidíte, v tomto případě o nějaké barevné odchylce nemůže být řeč. Můj závěr je, že byl chlapec přivázán na komín jen pár hodin po smrti, kdy se s tělem stále dalo snadno manipulovat. Potom tam visel, než jsme jej dnes ráno našli. V tuto chvíli těžko říct, o jak dlouhé době se bavíme, jelikož mráz zastavil proces rozkladu. Podle svědků byl komín ještě po svátcích prázdný. To znamená, že je chlapec mrtvý nejdéle tři týdny, ale může se také jednat o výrazně kratší dobu."

Zack si vybaví hochovu tvář. Oko plné strachu.

Byl jsi sám, když jsi zemřel?

Věděl jsi, co se bude dít?

Na pódiu se opět zjeví Douglas.

„Stále neznáme chlapcovu identitu. Deniz, měla jsi už čas projít oznámení o zmizelých dětech?“ zeptá se.

„Vzala jsem si to na starost, zatímco jste byli pryč,“ řekne Sirpa Hemälainenová.

Rychlá jako vždy, pomyslí si Zack a podívá se na ni. Ledabyle učesané vlasy, víceméně permanentní kruhy pod očima. Klidně by mohla dostat pětiletou placenou dovolenou jen díky sečtení všech svých přesčasů.

Sirpa předčítá z papíru:

„Momentálně ve Švédsku víme o třech pohřešovaných dětech. Deset, patnáct a osmnáct let. Desetiletý zmizel v Umeå před třemi týdny, ale existuje podezření, že odcestoval se svým otcem do Iráku. To bychom měli prověřit. Zbývající dvě jsou dívky.“

„Deniz, ujmeš se toho?“ zeptá se Douglas. „Také bychom měli zkontrolovat propuštěné vrahy nezletilých a pedofily. Sirpo, zvládneš to?“

„Hned s tím začnu.“

„Skvěle. Niklasi, kde tě mám? Tamhle. Jak to šlo s výslechem svědka? Toho s dronem.“

„Bohužel jsem se nedozvěděl o mnoho víc, než co už víme. Chtěl se bavit hlavně o své nové hračce. Ale zaměřím se na ten jeho film, jestli v něm neobjevím něco, co by nás mohlo zajímat.“

Zacka zaujme přísný tón Niklasova hlasu. To je u něj velmi neobvyklé.

Ale chápe ho — má doma děti v chlapcově věku.

Nesl jsem jej na zádech z komína, pomyslí si Zack. Ale nechci myslet na to, kde je teď. Sám v chladicím boxu ve sklepě.

Všimne si, že se mu zase rozklepaly ruce. Založí si je pod stehna, aby je udržel v klidu.

Všimla si Deniz něčeho?

Ne, její pozornost upoutal policejní psycholog Tommy Östman, který strnule vystupuje na pódium.

Má hluboké vrásky na čele a vlasy tak rozcuchané, že to Zacka nutí k úvahám, zda Tommy nezačal zase pít.

„Tommy, co bys o pachateli řekl na základě těchto pár faktů, které známe?“

„Téměř ve všech podobných případech pachatel svou oběť zná už z dřívějška,“ odpoví Östman. „Vrah chlapce sledoval, možná bydlí ve stejné čtvrti. Odhaduji také, že byl obeznámen i s prostředím, kde byla jeho oběť nalezena. Nejspíše se tento muž mnohokrát procházel v okolí komína a věděl, že je na něj možno vylézt. Hovořím o muži, protože v podobných případech se téměř výlučně jedná o muže, a v takovýchto odporných případech zvlášť. Pro tento předpoklad svědčí i to, že vylézt s chlapcem na komín jistě vyžadovalo značné fyzické úsilí.

Manipulace a umístění těla ukazují na rituální prvky. Vrah se za svůj čin nestydí, naopak chce výsledek ukázat světu.“

Zack po návštěvě místa činu uvažoval stejně. Ale pokud se vrah chtěl chlapcem pochlubit, určitě existuje spousta vhodnějších míst.

„Pravděpodobné použití skalpelu svědčí o tom, že byla vražda pečlivě naplánována. Není to zbraň, po které by člověk jen tak sáhl. Nejspíš si také pachatel užíval mučení své oběti. Ale jak již bylo řečeno, nejlepší bude se porozhlédnout v blízkém okolí, to je v tuto chvíli můj nejlepší odhad.“

Uniformovaná policistka v první řadě zvedne ruku.

„Myslíte si, že to udělá znovu?“ zeptá se.

Östman zaváhá.

„Ano, obávám se, že ano. Za skutkem stojí ohromná emocionální síla a takové mívají tendenci se stát zvykem.“

Douglas se opět zvedne.

Látka jeho obleku zašustí.

„O případu se už dozvěděla média, takže je třeba jednat co nejrychleji. Především se musíme snažit zabránit tomu, aby mluvili se svědky a dalšími klíčovými osobami dříve než my."

Spráskne ruce.

„Tak, panstvo, všichni vědí, co mají dělat. Rozchod."

Když se Zack zvedá ze židle, stále se mu klepou ruce. Naprosto přesně ví, co udělá.

„Oběd?" zeptá se Deniz.

„Dneska ne," odpoví.

Vidí, že Deniz čeká na odůvodnění.

„Potřebuju si něco zařídit. Uvidíme se za hodinu v kanceláři, jo? Pak musím na interní."

Dívá se na něj, jako by se snažila rozluštit jeho pohled. A tím svým jej udržet na místě.

„Jasně, v pohodě," řekne nakonec a zamíří za Niklasem.

Zack počká, dokud nevejdou do výtahu, a vydá se na konec chodby na záchody pro hendikepované.

Z kapsy džín vytáhne malý průhledný sáček. Ten, co byl schovaný v knize od Abduly.

Ví, že by to neměl dělat. Musí dopadnout vraha dítěte. Navíc ho čeká výslech na interním.

Ale vem to ďas.

Potřebuju to.

Klekne si na podlahu a vysype část obsahu sáčku na víko toalety.

Chlapec se na něj prosebně dívá svým zbývajícím okem.

Prosím, nedělej to. Radši mi pomoz.

Pomůžu.

Ale napřed musím být schopný přemýšlet.

Zackovi se nedaří ani udělat pořádnou čáru. Třesoucími se prsty navrší kokain do dvou nesymetrických hromádek. Pak vytáhne z kapsy zmuchlanou dvacetikorunovou bankovku a smotá ji do hrbolaté ruličky.

Vtáhne do sebe první lajnu.

Chlapcův pohled už není prosebný, ale vyčítavý.

Vystrašený.

Šňupne druhou lajnu. Namočí si prst, přejede jím po víku, aby zachytil poslední zbytky, olízne si prsty, opře se o záchodové prkýnko a zavře oči.

Účinky nejsou takové, v jaké doufal, ale neodvažuje se vzít si víc.

Stačí to takhle.

To bude dobré.

Slyšíš? Pomůžu ti.

Postaví se a prohlédne se v zrcadle. Z vnitřní kapsy vytáhne brýle s tónovanými skly a nasadí si je.

Řekl ostatním v týmu, že začal mít problémy s ostrým světlem. Že ho při delším pobytu venku ze sněhu mohou pálit oči.

Dnes sice venku moc sněhu není, ale u továrny ještě nějaký byl a vždycky může říct, že je zrovna extrémně přecitlivělý.

Nakloní se blíže k zrcadlu. Zkoumá svůj pohled.

Za tmavými skly nejsou jeho zorničky vidět, pokud se někdo nepodívá opravdu zblízka. A tak blízko k sobě nikoho nepustí.

7

Vlněné kalhoty svědí na kůži a červený rolák kouše do krku. Avšak Niklas Svensson se přesto usmívá.

Sedí u svého stolu v open space kanceláři a prohlíží si obrázky, které mu poslala e-mailem jeho žena Helena. Fotky z pozdně letní dovolené na Mallorce.

Zastaví se u třetí fotografie a zvětší ji přes celou obrazovku.

Večerní světlo utváří nádhernou atmosféru. Moře při západu slunce ohnivě září, po pláži se protahují dlouhé stíny složených slunečníků a jejich tři děti stojí po kotníky ve vodě a házejí si velkým červenozeleným plážovým míčem.

Zvětší fotografii. Dívá se na své děti.

Devítiletý Lukas, vůdce každé hry, zodpovědný za pravidla, která vymýšlí. Emma, šestiletá cácorka s rozcuchanými nepoddajnými vlasy, které si odmítá nechat učesat. A čtyřletý Tim ve svém letním overalu, sršící radostí už jen proto, že si může hrát se staršími sourozenci.

Prosluněný, šťastný život.

Tak vzdálený od chladu a smrti, jak jen to jde.

Myslí na zavražděného chlapce. Přivázaného jako potrava pro ptáky na špinavém továrním komíně.

Byl stejně starý jako Lukas.

Zavírá e-mail ve strachu, aby mu myšlenky na hrůzný zločin neznesvětily vzpomínky z dovolené.

Slyší z kuchyňky syčení kávovaru a vidí Sirpu Hemälainenovou, jak se přehrabuje v šuplíku, zatímco se její šálek pomalu plní kávou.

V kanceláři jsou jen oni dva. Douglas Juste sedí na nějaké schůzce s vedením a ostatní sledují různé stopy.

Sirpě spadne nůž na zem a ozve se rachot. Niklas uslyší řadu finských nadávek a sleduje ji, jak se shýbá a s velkými obtížemi nůž zvedá. Tuhá zima zřejmě jejím operovaným bolavým kolenům nesvědčí.

Niklas by si přál, aby si našla partnera, se kterým by mohla žít i pro něco jiného než práci.

Teď má jen psa jménem Zeus, a ten to s ní nejspíš nemá úplně lehké. Sirpa s ním sotva chodí na dlouhé vycházky. Navíc je pořád tady v kanceláři.

Zase začne myslet na toho klučinu.

Na to, že mu kdosi podřízl hrdlo.

Jak to někdo může dítěti udělat?

Ale on odpověď zná. Už mnohokrát se mu potvrdila. Pokud je člověk dosyta krmen jen krutostí a nenávistí, vyroste v někoho, kdo bude sám schopný páchat jakákoli myslitelná zvěrstva.

Doma v knihovně mají dětskou knížku, kterou Niklas čte všem svým dětem, pohádku o zlém netvorovi, který ničí vše, co mu přijde do cesty, až se mu jednoho dne postaví nebojácná holčička a napřáhne k němu ruku s čerstvě natrhanými polními květinami. Netvorovo překvapení je na ilustraci vyvedeno pastelovými barvami a pod ní je věta, kterou Niklas už dlouho zná zpaměti:

„A tak se ukázalo, že zlo může být zažehnáno pouze dobrem."

Snaží se, aby tato věta byla jakýmsi majákem určujícím směr jeho výchovy.

Někteří jeho kolegové občas reptají, že Niklas vždycky musí vyzvedávat děti, že pracuje „jen" na osmdesát procent. Hlavně Deniz.

Někdy to Deniz podává tak, jako by zrazoval své kolegy.

Jako by snad bylo lepší nikdy nechodit domů dřív, než jdou děti spát.

Řečičky o zradě.

Niklas znovu rozklikne fotku z pláže a pocítí nutkání vyběhnout z kanceláře a vyzvednout děti ze školy a školky. Jen aby je mohl svírat v objetí. Dlouho.

Ale zůstane sedět.

Napřed práce, potom rodina.

Je mě potřeba na více místech, pomyslí si, na tom přece musí být něco dobrého.